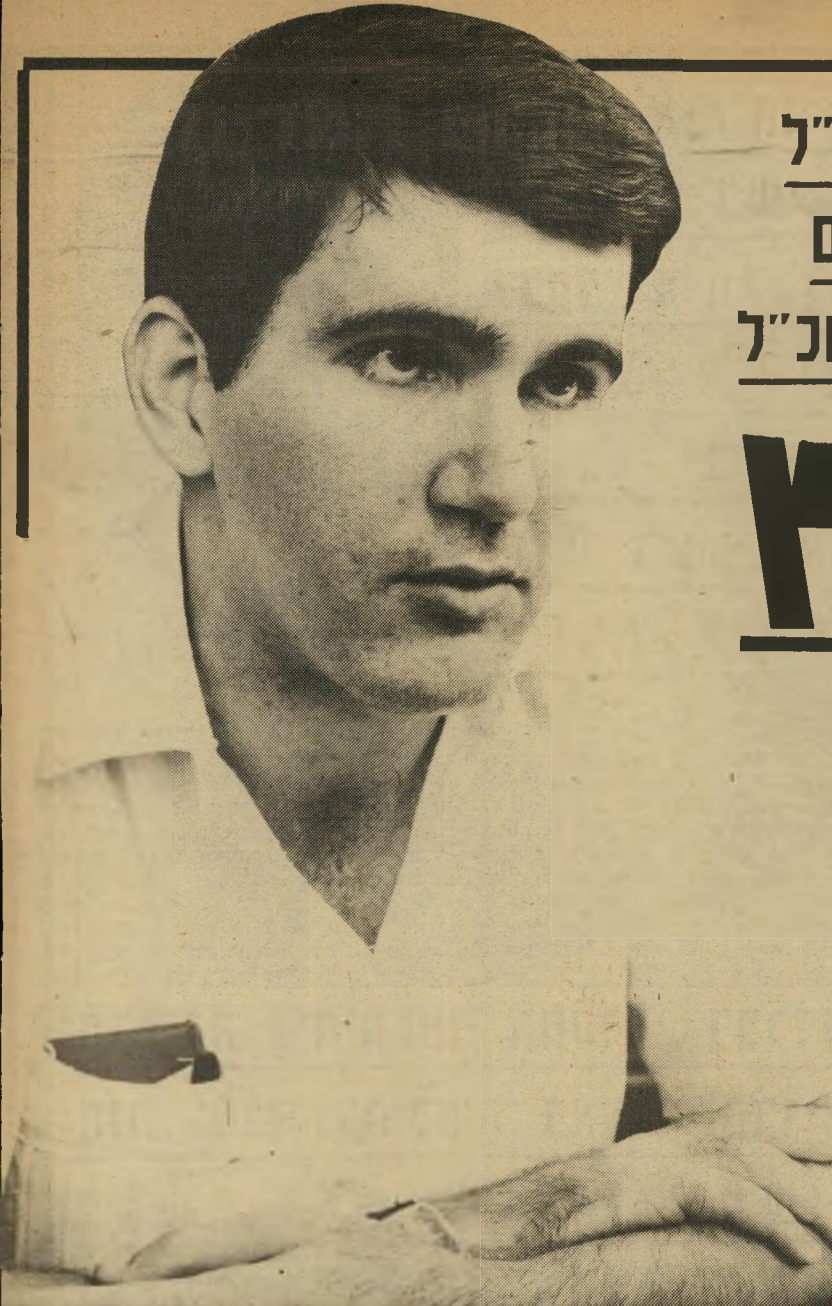

האם העיתונאי הדרוזי הראשון בצה"ל נזק מביטאון צה"ל בגלל צימצומים או בגלל כתבה שהרגיזה את הרמטכ"ל

דרוזי מחוץ למחנה

רבי בים הזרעוני כאשר נודע ששר הביטחון דרש ממיפקדת קצין-חינוך ראשי את רשימת המשרתים ביחידת-המיר לואים של גליצה"ל, כדי לבדוק את כשירותם האידיאולוגית לשירות בתחנת הרדיו הצבאית. אך סיפור ההרחות לא התחיל בעורך המוסיקלי, אריאל כהן, ובקריין דן שילון. לפני חודשים אחדים הועבר רפי חסון, דרוזי מדליית אל-כרמל, משירות מילואים בעיתון במחנה ליחידה אחרת. לצה"ל אין גירסה אחידה מדוע זה קרה.

סיפור רפי חסון:
התגייסתי בשנת 1979 לשירות סדיר.

דיווחתי על החיילים הדרוזיים בצבא, על הדרוזים בצפון-הארץ וברמה. בנכותי החל למעשה דיווח שוטף על חיי הדרוזים בארץ באמצעי-התיקשורת הצבאיים.

לפני כשנה ריאיינתי לבמחנה צעירים דרוזים העומדים לפני גיוסם. כולם דיברו בשח גיוס הדרוזים, תושביישראל, לצבא. אך לאחד מהם, פאדל והאב, היתה ביקורת מסויימת על צה"ל. הוא אמר שהצבא צריך להשקיע יותר בהסברה בקרב הי דרוזים, ערב גיוסם. הוא קבל על כך שאין מרצים המגיעים לבתי-הספר הדרוזיים ומספרים ללתימרים לפני מה הם עומדים.

רפי חסון

קצין-חינוך ראשי וביקש לבר מדוע הועבר חסון במחנה ליחידת-מילואים אחרת, התשובה היתה מפתיעה.

לא היו

דברים מעולם

מ יפקדת-החיד הודיעה שלא היו דברים מעולם. לא הובטח לחסון שר הוא יהיה מוצב במילואים במיפקדת קצין-חינוך ראשי. יתרה מזאת, הוא גם לא ביקש זאת.

חסון דוחה טענה זו ומצביע על התכתבותיו ופניותיו לשר-הביטחון, לשרים אחרים ולח"כים, כהוכחה לכך שלא רק שהוא ביקש להישאר במחנה, אלא שגורמי מים בכירים שם אפילו בהבירו לו את חשיבות השארות כדרוזי דווקא בקצין-חינוך.

חסון ממשיך לעסוק גם בימים אלה בעיתונות. הוא כותב בעיתונים מקומיים בצפון-הארץ. בחודש נובמבר הקרוב הוא יעבור לתל-אביב, אחרי שהתקבל למכינה קדם-מיספסית באוניברסיטת תל-אביב. הוא מקווה להשתלב במערכת-עיתון בעיר הגדולה. למרות שהוא מודע לקשיים שעלולים להיווצר בגלל מוצאו.

במשך שנים מדברים על שילוב העדה הדרוזית בחברה הישראלית. אני האמנתי ששירותי בצבא ועבודתי במחנה יתרמו לכך. איך ירגיש דרוזי-ישראלי כמוני, שאפשרות זו נמנעת ממנו?

"כל הארץ התרגשה כאשר פורסם שכתב אחד או שניים הושעו או הודחו מגליצה"ל. אותי זרקו על עניין הרבה יותר קטן, אולי קודם-כך בגלל שאני דרוזי, ואיש אינו פוצה פה.

הקריטריון להדחתי היה בוודאי מוצאי. אולי הם אפילו התרגזו שדרוזי כמוני הוא עיתונאי עם ותק, עכשיו הם מדיחים בגלל דיעות. ואחרי-כך?"

הטענה הזאת התקבלה על כל פנים עליידי קצין-חינוך ראשי, תת-אלוף אבי זוהר. הוא אמר לי שחשוב שיהיה עיתון נאי דרוזי במיפקדת-החיל. הוא הבטיח לי שאני אשאר בקצין-חינוך ראשי; כלומר מר שאוכל לעבוד במילואים במחנה ובי יחידת המרצים של החיל. כמוכן, רק בעניין הדרוזי.

אבל אחרי שיחרורו הועברתי ליחידה אחרת. כשניסיתי לבדוק מדוע לא השאירו אותי, כפי שהובטח לי, במחנה או במיפקדת-החיל, נאמר לי ששר-הביטחון בכיר בודו ובעצמו לא אישר את שירותי שם.

עד כאן דבריו של חסון.

שרון

לא ידע?

ה עיתונאי הדרוזי, בן כפרו של שדרה-טלוויזיה רפיק חלבי, לא התעצל. הוא כתב מיכתב לשר-הביטחון, המיכתב נשלח ב-13 במאי ומאו לא הגיעה תשובה. למרות שהוא שלח, לדבריו, שלוש תיכורות.

חסון ניצל את קשריו הפוליטיים שרכש בזכות עבודתו העיתונאית. הוא נסע לכנה סת וביקש להוציא תגובה מאריק שרון באמצעות חבריו למיפלגה. הוא פנה לשר ללא-תיק, יצחק מודעי. סיפר לו על העניין וביקש את התערבותו. מודעי בדק ועוררו הודיעו לחסון ששרון אפילו לא ידע על ההעברה ושה לא נעשה בהוראתו האישית.

חסון פנה לאחד הח"כים הליברלים, חבר ועדת-החוקי-הביטחון, וביקש את התערבותו. זה בדק והעלה שהסיבה היחידה לה לא-יישובו של הצעיר הדרוזי בשיירות-מילואים במחנה, היא צימצומים ב"כוח-אדם, ולא כל סיבה אחרת.

אך כאשר פנה העולם הזה למיפקדת

Israel Defence Forces
Chief of Army Education
BAMAHANEH
I.D.F. Weekly Magazine

צבא הגנה לישראל
מטכ"ל / קצין חינוך ראשי
במחנה
עיתון חיילי ישראל

תעודת כתב צבאי

PRESS CARD
1981-82

Editor's Signature

חתימת העורך

תעודת העיתונאי

רפי חסון עדיין מחזיק בכיסו את תעודת הכתב הצבאי שהעניק לו במחנה לשנים 1981-1982. על התעודה חתום העורך הראשי של העיתון הצבאי, יוסף אשכול. חסון טוען שהוא נזק משירות-מילואים ככתב צבאי על רקע מוצאו, למרות שהובטח לו שישאר להיות כתב במחנה. קצין-חינוך-ראשי מחויב, וגורם שחסון לא ביקש זאת.

היה לי רקע בעיתונות עוד לפני הגיוס. עבדתי בעיתון מקומי בחיפה, נהגתי להעביר הודעות לקול-ישראל מערבית וגם כתבתי לאל-אנבא.

באותן שנים למדתי בתיכון בכפר ואחרי בחינות הבגרות באתי לצבא. היה לי פרופיל קרבי, אך ביקשתי להיות כתב צבאי.

הרמטכ"ל פסל

ראיון

שמחתי התקבלתי לעיתון במחנה. הייתי בו שלוש שנים ולמעשה הייתי הכתב הדרוזי הראשון בצה"ל. מלבד העבודה בעיתון הייתי מעביר חומר ליומן גליצה"ל ולמיבוקי החדשות של התחנה.